

РЕШЕНИЕ

№ 3940

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **СИЛВИЯ К. ЗЛАТКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело № 20221110103772 по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК за признаване на установено в отношенията между страните, че С. К. Т. не дължи на /ФИРМА/, сумите по изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС - П., а именно сумата в размер на 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и направените деловодни разноски в размер на 378,90 лева, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2010***0402765/2010 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност.

В исковата молба се твърди, че въз основа на изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – П. при ЧСИ рег. №*** на КЧСИ е образувано изп.д. № 2010***0402765/2010 с взыскател /ФИРМА/. Излагат се подробни съображения за предприети изпълнителни действия до 04.10.2011 г. Посочва, че от този момент до 05.12.2016г. такива не са били извършвани, поради което вземанията по изпълнителния лист са погасени с изтичането на давностния срок на 05.10.2016г., а изпълнителното дело е прекратено по право считано от 05.10.2013г. вследствие настъпила перемпция. Пояснява, че с извършените действия след 05.12.2016 г. давността за процесните вземания не е прекъсната, тъй като правото за принудително удовлетворяване е погасено. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва иска като недопустим поради изложени от ищеца противоречиви твърдения. Поддържа, че по изпълнителното дело регулярно са извършвани изпълнителни действия, с които давността е прекъсвана. Посочва, че взыскателят е депозирал регулярно молби с искане за предприемане на такива. Оспорва вземанията да са погасени по давност и изпълнителното дело да е прекратено поради настъпила перемпция.

В съдебно заседание ищецът С. К. Т., редовно призован

не се явява, представлява се от адвокат М. М. от САК, който поддържа исковата молба и моли за уважаване на исковите претенции.

В съдебно заседание ответникът /ФИРМА/, редовно призован, не се представлява.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните събраните по делото писмени доказателства и като ги обсъди в тяхната съвкупност, съгласно изискванията на чл 235 от ГПК и чл. 12 от ГПК приема за установено от фактическа страна следното:

Разпоредбата на чл. 439 ГПК дава възможност на длъжника по изпълнително дело да оспори чрез иск изпълняемо право. Това право може да е установено с влязло в сила решение или да е предмет на издаден въз основа на заповед за изпълнение изпълнителен лист. Длъжникът по изпълнението може да оспорва дължимостта на сумите по влязлото в сила решение/разпореждане, и въз основа на което е издаден изпълнителен лист, само въз основа на факти, настъпили след издаването му. В конкретния случай ищецът се позовава на изтекла погасителна давност, юридически факт, настъпил след влизане в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на Районен съд - П., въз основа на която, като годно изпълнително основание по смисъла на чл. 404, ал.1,т.1 от ГПК е издаден изпълнителен лист от 20.07.2010г., поради което и исковете са допустими.

Не е спорно между страните, че въз основа на изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден в производството по ч.гр.д. № 327/2010г. на Районен съд - П. срещу С. К. Т., за сумата в размер на 1250,00 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва, считано от 19.01.2010г. до окончателно изплащане на вземането и за сумата в размер на 378,90 лева за разноси, по молба на ответника с вх. № 19892/12.10.2010г, като взискател, е образувано изп.д. № 2010***0402765 по описа на ЧСИ С.Я., с рег. № *** в КЧСИ, с район на действие, районна на СГС.

Установява се от приетото по делото изп.д. № 2765/2010г. по описа на ЧСИ С.Я., че последното е образувано по молба на ответника с вх. № 19892/12.10.2010г., като в хода на изпълнителното производство са извършени следните изпълнителни действия по отношение ищеца: с разпореждане от 22.10.2010г. е образувано изпълнителното производство, като е наложен запор върху всички бъдещи вземания на длъжника в /ФИРМА/, върху дружествените дялове на ищеца в /ФИРМА/ и върху трудовото му възнаграждение в /ФИРМА/; впоследствие с постановление на ЧСИ от 04.10.2011г. е наложена възбрана върху собствения на ищеца имот в гр.П..С молба на взискателя с вх. № 24899/08.02.2012г. е сезиран ЧСИ с искане за прекратяване на делото в хипотезата на чл. 433,ал.1,т.2 от ГПК и

изпращане на делото за продължаване на изпълнителните действия на ЧСИ Ц.Н. с рег. № *** в КЧСИ, с район на действие, районна на ОС-гр.П.. Направено е и искане за вдигане на наложената върху имота на длъжника възбрана което е уважено. В отговора на исковата молба ответникът сам признава, неизгодния за него факт, че на практика делото не е изпратено на ЧСИ Н., като искането е оттеглено, поради и което това признание като неизгоден за ответника факт, следва да бъде кредитирано от съда. С молба с вх. № 039358/09.08.2016г. взыскателят е сезирал съда с искане за извършване на същински изпълнителни действия, чрез налагане на заповест върху банковите сметки на ищеца /ФИРМА/, като с разпореждане на ЧСИ от 30.11.2016г. е наложен такъв. С молба с вх. № 016527/29.03.2018г. ЧСИ Я. е сезиран с искане да прекрати изпълнителното производство в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, като с разпореждане от 02.04.2018г. искането е оставено без уважение. Впоследствие с разпореждане от 03.04.2018г. е наложен заповест върху банковите сметка на ищеца в /ФИРМА/. С молба с вх. № 10187/11.03.2020г. взыскателят е поискал отново извършване на изпълнителни действия по отношение на длъжника, чрез налагане на заповести върху МПС и вземания на длъжника от НОИ, както и за възбрана върху имот на ищеца, в случай на установен такъв. С разпореждане от 19.10.2021г. е наложен заповест върху банковите сметки на длъжника в /ФИРМА/.

Горното фактическа обстановка съдът приема за установена, между писмените доказателства няма противоречия, поради което съдът ги кредитира.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда. Погасителната давност е сложен юридически факт, включващ два елемента: бездействие на титуляра на правото и изтичането на определен период от време. В разпоредбата на чл. 110 ЗЗД е предвиден общият петгодишен давностен срок, който намира приложение спрямо всички вземания, освен когато в закон не е установено изключение, каквито са хипотезите, регламентирани в чл. 111 ЗЗД. В конкретния случай приложимия давностен срок, с оглед спецификата на вземането е общият такъв – петгодишен.

Съгласно разясненията, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС за вземанията започва да тече нова погасителна давност, считано от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето

по инициатива на частния съдебен изпълнител въз основа на негово възлагане. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено кои действия в изпълнителния процес имат характера на същински такива по принудително изпълнение, съответно с предприемането на които се прекъсва давността, а именно: насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица, като е изяснено, че такива не са образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга.

Следва да се посочи, че прекратяването на изпълнителното производство в хипотезата на чл. 433, т.8 от ГПК не обоснова извод, че производството е недопустимо, тъй като същото не е прекратено в хипотезата на чл. 433, т.1 или т.2 от ГПК, по искане на вискателя или с удовлетворяване вземането на вискателя. Кредиторът разполага с възможност да образува ново изпълнително производство, тъй като материалното право не се погасява, поради което не може да се отрече възможността на

длъжника, при угроза от образуване на ново изпълнително производство, което застрашава имуществената му сфера, да предяви иск, с който да иска от съда да постанови решение, което със сила на присъдено нещо да установи между страните, че изпълняемото право не съществува и да го отрече. Следва да се посочи и принципната разлика между изтичането на преклузивния срок по чл. 433, т.8 от ГПК и давностния такъв по ЗЗД. При първия прекратяването на делото настъпва *ex lege* по силата на закона, а постановлението на ЧСИ има само оповестително действие, а с изтичане на давностния срок се погасява въобще възможността на кредитора да иска удовлетворяване на вземането си. Следователно двете хипотези следва да се разглеждат отделно и във своята функционална обусловеност.

По гореизложеното, съдът намира, че от дата 22.10.2010г до дата 22.10.2012г. е изтекъл преклузивния срок по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. Действително през това време ЧСИ е изчаквал резултата от предприетите изпълнителни действия но на дата 08.02.2012г. вместо да поиска извършване на нови такива, вискателят е сезирал ЧСИ с искане за прекратяване на делото и изпращането му на ЧСИ в гр.П., като на практика се установи, че впоследствие това искане е оттеглено. С молбата от 08.02.2012г. не е направено искане за предприемане на нови същински изпълнителни действия, поради което на дата 22.10.2012г. е изтекъл преклузивния срок по чл. 433, ал.1, т.8

от ГПК, като след прекратяването, което настъпва ex lege по силата на закона, всички извършени след тази дата действия от ЧСИ по изпълнението са незаконосъобразни. В тази хипотеза давността започва да тече от последното изпълнително действия – 22.10.2010г., като от тази дата до дата 22.10.2015г. по отношение на ищеца не са извършвани изпълнителни действия от категорията на тези да прекъснат давността, още повече, че след прекратяване на делото в горепосочената хипотеза каквито и действия от ЧСИ да са извършвани те са незаконосъобразни.

Също така съдът следва да подчертае, че за спирането и прекъсването на давността следва да се добави, че към момента на образуване на изпълнителното дело е било в сила ППВС № 3/18.11.1980 г., съгласно което образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, като с т. 10 от ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено различно разрешение, а именно, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено цитираното ППВС.

Към настоящия момент е налице противоречива съдебна практика и висящо тълкувателно дело по въпроса за това от кой момент поражда действие отмяната на

ППВС № 3/1980 г. и дали ТР № 2/26.06.2015 г. се прилага за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му. До постановяването на решение по новообразуваното т. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, настоящият съдебен състав следва да се съобразява с разрешението, застъпено в Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. ГК, IV г. о. на ВКС, че отмяната на ППВС № 3/1980 г. има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт, т. е. от 26.06.2015 г. Горепосоченото обаче не дерогира обстоятелството, че давността започва да тече от последното изпълнително действие, в предвид посоченото, че института на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК не следва да се смесва с института на погасителната давност, но дори и съда да приеме, че давност тече от дата 26.06.2015г., то гореконстатираното, че производството е прекратено в хипотезата на чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК по отношение на ищцата, и след това действията извършени от ЧСИ са незаконосъобразни, обосновава извод, че давността отново е изтекла на дата 26.06.2020г., което отново прави исковете с правно основание чл. 439 от ГПК основателни.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК, право на разноски се поражда в полза на ищеца. На ищеца следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение, за реалното заплащане на което,

съобразно постановките на т.1 от ТР № 6/2013г. на ОСГТК на ВКС са налице доказателства на л.7 по делото, в размер на 800,00 лева, както и за държавна такса в размер на 100,00 лева, или общо сумата в размер на 900,00 лева.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, по предявените от С. К. Т., ЕГН ***** срещу /ФИРМА/, ЕИК *****, отрицателни установителни обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 439 от ГПК, че С. К. Т. не дължи на /ФИРМА/, сумата в размер на 1250 евро, представляваща главница, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 19.01.2010г. до окончателното му изплащане, както и направените деловодни разноски в размер на 378,90 лева, присъдени на кредитора с изпълнителен лист от 20.07.2010г., издаден по ч.гр.д. № 327/2010г. по описа на РС – П., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2010***0402765/2010 по описа на ЧСИ С.Я., рег. № *** на КЧСИ, поради обстоятелството, че сумите са погасени по давност.

ОСЪЖДА /ФИРМА/, ЕИК ***** ДА ЗАПЛАТИ на С. К. Т., ЕГН

*****, сумата в размер на 900,00 лева, деловодни разноси на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____